

Dočetl, složil dopis a zamyšleně vytáhl další:

Jonatane,

*žádám Vás, abyste mi laskavě dal vědět, zda jste
v pořádku a nestihla Vás nějaká nehoda.*

Miriam

Povzdechl si. Ano, po obdržení tohoto dopisu před třemi dny se už hotovil odpovědět, ale jeho plány překazila služka, jež vešla do místnosti s naléhavým dotazem ohledně chystané večere pro jednoho z přispěvatelů kulturní rubriky časopisu Světozor. Poté se již k problematickému listu nevrátil. Čím více o té neblahé situaci přemýšlel, tím méně jistý si byl: tím, co činí, a dokonce i tím, co cítí.

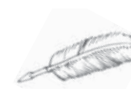
Vzpomínal, jak mu vyprávěla o své knihovně. Neustále prý chodí do knihkupectví a od pouličních prodejců kupuje již mnohokrát čtené a použité svazky, které se téměř rozpadají. Takové prý má nejraději, cítí v nich život. Jako by se do nich přenesly i příběhy lidí, kteří je četli.

„Vždy si s takovou knihou sednu na pohovku, nejdřív ji dlouze prohlížím, přejíždím prsty po hřbetě. Pohladím každou trhlínku a všechna ošoupaná místa a přičichnu: voní kouřem nebo prachem, nebo dokonce slabounce zbytkem parfému. Představuji si, kdo ji držel v rukou přede mnou. Jaký život ta osoba měla, co se jí při čtení honilo hlavou... Žije vůbec ještě? Pak teprve téměř obřadně knihu otevřu a dám se do čtení. Je to tak vzrušující, začínat novou knihu,

vidíte? Ale vždyť to jistě znáte sám! Jako byste vystoupil ze zaoceánské lodi, úplně osamocen, na zcela novém místě – před vámi nic jiného než dobrodružství!“

S povzdechem dopisy zase složil. Proti své vůli je omylem na chvíli přidržel u nosu, aby zjistil, jestli na nich neulpěla její vůně. Vložil je zpět do škatule a otočil klíčkem v zámku.

Tím vše bezpečně uzavřel a mohl na věc na chvíli zapomenout.

„Vše nejlepší k narozeninám přeji, slečno Anabelo,“ proslal Alfred a už se hrnul do skromného bytu svého spolupracovníka. Jeho žena Beatrice v bleděmodrých šatech ho následovala.

Alfred se rozhlížel po stěnách a pravil: „Jsem dnes u vás doma vlastně poprvé, Emile, vidíte? Vidím, že se tu Karlíkovi líbí.“ Všichni přítomní se v tichosti zamysleli nad logikou onoho výroku. Aniž by tomu Alfred věnoval pozornost, přistoupil k Anabele a předal jí velkou kytici.

„Jste krásná jako vždy.“ A měl pravdu. Byla to velmi pohledná brunetka drobného vzrůstu s poněkud šibalským výrazem. Byla téměř o hlavu menší než jeho Beatrice, která, přestože také štíhlá, díky svým širokým ramenům a výšce působila rozlehlejším dojmem než křehká Anabela. V obličejích si ale byly téměř podobné: drobné, jemné rysy v oválné tváři, pohledné, ale nijak výjimečné. Vše na svém místě a ve správné velikosti. Pokud by jedna nebo druhá spáchala nějaký zločin